

Krikščioniška teologija – arba filosofija – paremta originalia žydų religija

Sudaryta ANTICA NAMUR 2021 proga

*„La Danse“ – Charlesas Samuelis (1862–1935), „Ecole Belge“, 1913 m
pirkta: ponis Janssens van der Maelen, Briuselis 2020 m*

Su dviem priedais: 2 p. apie pirmąją žydų religiją ir 12 p., kaip jaunuoliai ir ypač merginos, nusiteikę aukštai moralei – dėl kultūros – siunčiami ne ta kryptimi.

Pastaba: koncepcija pirmiausia skirta jauniems žmonėms. O jiems aš turiu įsigilinti į smulkmenas ir viską labai aiškiai parašyti, nes jei aš to nepadarysiu, jie vėl viską sugadins!
litausch

Pirminė žydų religija yra laikui nepavaldi apšviesta religija par excellence Jėzus čia susidūrė su akivaizdžiu nuosmukiu.

Visiškai akivaizdu, kad toks piktnaudžiavimas, su kuriuo susidūrė šis namų statytojas Jėzus, iš tikrųjų buvo visiškai neleistinas, ypač žydų religijoje! Nes tik žydų religija yra vienintelė religija, kuri turi vertybines koncepcijas, ypač moters padėties atžvilgiu, kurios yra absoliučiai teigiamos ir kurių negali pasiūlyti jokia kita religija!

Tačiau žydų religija iš pradžių buvo visai ne religija, o labai apšviestas ir humaniškas požiūris į gyvenimą, net ir šiuolaikine prasme. Taip pat remiuosi epilogu. Viskas tapo tipiška religija tik tada, kai požiūris į gyvenimą buvo pamirštas arba užgniaužtas, tikriausiai todėl, kad tie, kurie netrukus tapo valdovais, taip turėjo daugiau naudos (kaip tam tikru metu nutinka visose religijose). **Šiaip ar taip, pirminė žydų religija** (arba tiesiog požiūris į gyvenimą) **yra vienintelė religija** (jei vis dėlto čia vartojame sąvoką "religija"):

- **Kuris yra apie tikrąją monogamiją.** Turima omenyje ne priverstinė, bet visiškai savanoriškai ir su džiaugsmu išgyvenama ir siekiama monogamija, kuri taip pat negyvenama tik po santuokos, bet tikrai tikra monogamija, kai visą gyvenimą yra tik vienas lytinis partneris (išskyrus našlystės atvejį). Taigi tai reiškia, kad reikia ne tik gyventi monogamijoje, bet ir pasiruošti, atsisakant potraukių prieš santuoką. Taigi monogamijos moralė turi būti pakankamai patraukli, kad būtų pageidaujama jaunų žmonių.
- Ir jei ši monogamija iš tiesų yra visuotinai išgyvenama, tuomet įgyvendinama ir žmonių harmonijos be baimių vizija, **kurią konkretizuoja rojus nuogumo utopija.** Taigi Biblijos rojus istorija niekada nebuvo ir neturi būti laikoma istoriniu įvykiu (kaip ir kitos ankstyvosios istorijos, pvz., sukūrimo istorija). Autoriai, parašę šią knygą prieš 3000 metų, jos tikrai nelaikė "pažodine", kaip anksčiau buvo mokoma mūsų vaikų tikybos pamokose ir kaip kai kurios sektos ją suvokia ir moko iki šiol. Tai veikiau pasakojimas prieš prostituciją vaisingumo kultuose, skirtuose bet kurios tuo metu, kai buvo parašyta istorija, paplitusios dievybės garbei (žr. p. 50) - taigi tokia vaisingumo dievybė slypi už gyvatės. "Garbinimas" per lytinius santykius, žinoma, taip pat reiškia tikros monogamijos utopijos pažeidimą, o to pasekmė yra "kūno dalių slėpimas gėdoje" (sutrumpintai KTVS). Tai taip pat reiškia, kad Adomo ir levos pasakojimo teiginys yra tas, kad, įgyvendinus tikros monogamijos utopiją, ši gėda taps nereikalinga.

Tikėjimas į Dievą čia yra antraeilis dalykas. Juk dievas iš esmės buvo kuriamas tik tam, kad būtų autoritetas savo tautai, paremtas

monogamijos idėja, ir kad būtų argumentas prieš kitus dievus, kuriuos šie maži žmonių kultai neva turėjo garbinti.

- Visų pirma, žydų religija yra vienintelė religija, **kurioje moterys taip pat turi teisę patirti orgazmą**. Nes tam, kad tikroji monogamija iš tikrųjų veiktų, žinoma, svarbu, kad moteris taip pat pasiektų savo išsipildymą seksualiniame gyvenime, tai yra, kad ji patirs ir orgazmą. Tai reiškia ne orgazmą, kaip mato, pavyzdžiui, psichologas Wilhelmas Reichas, kurį galima pasiekti visokiais techniniais triukais, o orgazmą, kuris kyla beveik spontaniškai iš dviejų žmonių harmonijos ar giminystės, t.y. lengviausias prisilietimas ir, svarbiausia, be prasiskverbimo, iš esmės net ir pilnais drabužiais. (Pastaba: šis orgazmas ir šiandien turėtų būti tikslas, nes, remiantis laikraščio DIE WELT informacija, mažiausiai du trečdaliai visų moterų niekada nepatiria orgazmo!).

Jei tai nėra didi religija, kuri anuomet buvo sugalvota prieš nežmoniškas religijas ir kuri šiandien galėtų įveikti visas kitas religijas, kurios galiausiai dažnai tėra patirtų traumų kultivavimas, sujungtas su folkloru ir prietarais (prie kurių vėliau prisideda verslo interesai, galios struktūros ir poreikis atsiriboti nuo kitų)! Tačiau man susidaro įspūdis, kad paprastai net žydai apie tai neturi supratimo.

Jėzaus laikais problema buvo ta, kad ši žydų "pirmapradė religija" jo laikais jau buvo akivaizdžiai "palaidota" arba bent jau didelė dalimi nugrimzdusi į užmarštį, todėl niekam iš tuo metu valdžią turėjusių autoritetų ji nebebuvo svarbi. Žydų religija iš esmės buvo sustingusi kulte, o seksualinis išnaudojimas buvo tapęs beveik norma. Taigi šis namų statytojas arba rangovas Jėzus (apie "rangovą" žr. kitą punktą) turėjo su tuo susidurti, pamatyti akivaizdų žydų religijos teiginių ir tikrovės neatitikimą ir pabandyti atgaivinti pirminę religiją. Jis turėjo puikiai pritapti tarp savo įprastų draugų, tačiau turėjo būti daug kitų, kuriems tai visiškai nerūpėjo.

Bet koku atveju, remdamasis savo, kaip teologo, žiniomis ir 30 metų profesine mokytojo patirtimi, šiame darbe bandžiau sujungti senosios žydų utopijos idealus į pozityvią koncepciją, kad jie būtų prieinami jaunimui. Nes jaunimas vis dar puoselėja tokios utopijos idealus ir norėtų jais gyventi, jei tik žinotų, kaip.

Ir manau, kad man čia sekasi neblogai, žr. antrąją šio numerio dalį! Deja, deja, kai buvau mokytojas, viskas dar nebuvo iki galo išvystyta.

Dievas taip pat rašo tiesiai ant kreivų linijų: per tikėjimo priešininkus į tikrąjį Jėzų.

Teologija ir tikėjimo praktika pagal tikrąjį Jėzų: Tikrasis Jėzus tikriausiai buvo labiau tipiškas tiriamasis žurnalistas (kaip mes šiandien sakytume) - ir dėl to turėjo mirti. Vėliau jo oponentai jį, taip sakant, puikiai suklastojo.

Yra nemažai bažnyčių ir apskritai krikščionių tikėjimo kritikų, kurie teigia, kad visa krikščionių religija yra tuščia fantazija, kad ji daugiau ar mažiau išgalvota, kad tai iš esmės yra melas ir apgaulė.

Akivaizdu, kad šie priekaištai didele dalimi ar net maksimaliai atsimuša į teologų ir kitų Bažnyčių atstovų pečius - labai dažnai atrodo, kad jie į juos visai nekreipia dėmesio, todėl jiems jie ir nerūpi. Jie elgiasi taip, tarsi viskas, ką jie tyrinėja ir skelbia, turėtų tvirtą pagrindą.

Tačiau manau, kad tarp šių krikščionių religijos ir bažnyčios kritikų yra gana rimtų mokslininkų, į kuriuos tikrai reikėtų žiūrėti rimtai. Ar nevertėtų, turint gerą tikėjimą Dievu, tikėti, kad iš to išeis kas nors teigiamo mūsų tikėjimui, taigi ir Bažnyčiai, jei bendrausime su tokiais kritikais, į kuriuos reikia žiūrėti rimtai?

Turiu omenyje tris iš jų:

Karlheinzas Deschneris (1924-2014), kuris studijavo teologiją, filosofiją, literatūrą ir istoriją, taip pat įgijo daktaro laipsnį. Knygoje "Padirbtas tikėjimas - tikrasis Bažnyčios mokymo pagrindas" (Der gefälschte Glaube - die wahren Hintergründe der kirchlichen Lehren) jis aprašo (beje, kaip ir kiti), kad didžioji dalis tikėjimo turinio yra plagiatas iš senųjų nekrikščioniškų religijų, pavyzdžiui, gimimas iš mergelės arba dieviškojo tėvo pradėjimas, Dievo sūnystė, Dievo sūnaus atperkamoji funkcija, stebuklai, net dievo nukryžiuavimas, mirusiųjų prikėlimas ir prisikėlimas, kulto apeigos su duona ir vynu.

Štai trys paveikslėliai, iliustruojantys, kad esminės krikščionių "tikėjimo tiesos" yra kitų religijų plagiatai:

Mozaika "Europa su jaučiu apsirengusiu Dzeusu" saugoma Neapolio nacionaliniame muziejuje. Man nereikia spausdinti analogiško pasakojimo Naujajame Testamente apie "Marijos apsireiškimą" paveikslo.

Izidė paukščio pavidalu pažadino Ozyrį, kuris žuvo kovoje su blogiu ir po tris dienas lankė mirusiųjų sielas požeminiame pasaulyje - reljefas Seto I morgo šventykloje Abydose (Egiptas), - taigi Jėzaus prisikėlimo istorija nėra nauja.

Imperatoriaus Antonijaus Pijaus ir jo žmonos Faustinos įžengimo į dangų reljefas yra Vatikano muziejuose (gipsinį atspaudą nufotografavau Romos ir Vokietijos muziejuje Maince). Jūs tikrai esate susipažinę su Jėzaus, o dar labiau Marijos Ėmimo į dangų paveikslais.

danų indologas Christianas Lindtneris (1949-2020), profesionaliai mokantis graikų ir lotynų kalbas bei senąsias indų kalbas sanskritą ir pali. Savo knygoje "Jėzaus Kristaus paslaptys" Lindtneris aprašo, kad Naujasis Testamentas yra akivaizdus senovės Indijos budistų tekstų plagiatas, "papildytas" Vakaruose paplitusių mitologijų ir judaizmo "intarpais". Lindtneris tai aiškina tuo, kad budistų vienuoliai norėjo sukurti budizmą Vakarams, tačiau juos domino tik budizmo filosofija, todėl jie šį budizmą kūrė pagal Vakaruose paplitusią (išorinę) "struktūrą". Taigi budizmo "herojus" Vakaruose yra budistų sugalvotas Jėzus, todėl Lindtneris prieina prie kvintesencijos "Jėzus yra Buda". Daugiau apie Christianą Lindtnerį <https://unser-mittleuropa.com/in-memoriam-dr-phil-christian-lindtner-1949-2020/> (arba paprasčiau ieškoti įvedus į "Google": "Christian Lindtner" ir "Our Central Europe").

Žydu ir anglų Talmudo tyrinėtojas Hyamas Maccoby (1924-2004), pastaruoju metu dirbęs Lydso universiteto Žydu studijų centro profesoriumi. Knygoje "Mitų kūrėjas" Maccoby imasi šio "naujoko" Pauliaus ir, be kita ko, aprašo, kaip jis perkėlė Jėzui "istorijas" ir apeigas, kurias žinojo iš savo vaikystės Tarse, pagrindiniame kartais kruvino Atčio ir Adonio kulto centre, ir taip sukūrė visiškai naują religiją, neturinčią nieko arba bent jau mažai ką bendro su tikruoju Jėzumi. Taigi kaip Lindtneris sako: "Jėzus yra Buda", taip Maccoby, laisvai remdamasis Pauliumi, sakytų: "Jėzus yra Attis".

Tai, ką nustatė šie trys kritiškai nusiteikę mokslininkai, iš tikrųjų būtų mirtinas smūgis mūsų krikščionių tikėjimui. Juk jis sukasi apie svarbiausius mūsų tikėjimą sudarančius mokymus.

Bet tai dar ne dienos pabaiga!

Lemiamą užuominą apie tai, kas buvo Jėzus, kam jis buvo atsidavęs ir kodėl buvo taip žiauriai nužudytas, netikėtai gavau iš kaimyno ūkininko iš Knolleburekafo ("cukrinių runkelių auginimo kaimelio") į vakarus nuo Kelno (jie augina dar daugiau nei cukrinius runkelius), kur gyvenu. Kartą jis buvo išnuomojęs vieną iš savo butų laukuose esančiame pertvarkytame "karjere" suteneriui, demimondo profesionalui, ir kalbėjosi su juo apie jo "verslo sritį". Kai jis kažkuriuo metu kalbėjosi su manimi, priėjome prie išvados, kad garsioji Jono evangelijos istorija apie Jėzų, gelbstintį nusidėjėlį nuo užmėtymo akmenimis, yra akivaizdžiai istorija apie bausmę iš deminutyvo. Juk kada pasitaiko, kad moteris pagaunama "daranti tokį dalyką" ir kad yra du "gaudytojai", kurie bėga tiesiai į teismą, žinodami, kad pagautai moteriai gresia mirties bausmė? Taip vis tiek niekada nebūna, nebent čia kas nors būtų sąmoningai suorganizuota. Jėzus tikrai visa tai žinojo. Juk jis - tikriausiai iš ankstesnio darbo namų statytoju šeimos statybu grupėje visame regione - taip pat draugavo su prostitutėmis ir muitininkais (tiksliau, mokesčių rinkėjais) ir neabejotinai kalbėjosi su jais apie jų problemas. Iš ten jis sužinojo, kaip, pavyzdžiui, moterys buvo šantažuojamos į prostituciją - pagal "dviejų liudytojų procedūrą", aprašytą Danieliaus knygos priedo istorijoje apie gražuolę Zuzaną: "Arba tu su mumis pasimylėsi (tuo metu tai reiškė įtraukimą į prostituciją), arba, jei atsisakysi, mes pranešime apie tave teismui ir pasakysime, kad pagavome tave mylintis su jaunuoliu, bet jis pabėgo, tada tau bus įvykdyta mirties bausmė". Taigi patraukli moteris prieš tokius vyrus galėjo rinktis tik prostituciją arba mirtį - taigi jokių šansų. Jono evangelijoje aprašytos nusidėjėlės atveju situacija akivaizdžiai buvo kiek kitokia: ji tikrai buvo prostitutė ir kažkoku būdu pažeidė savo "profesijos" taisykles - mes nežinome, kokia tai buvo profesija, bet tai nėra svarbu - ir dabar turėjo būti už tai nubausta. Galbūt ji nuslėpė savo teisingas pajamas ir jų tinkamai nepristatė? Galbūt ji taip pat buvo girdėjusi apie Jėzaus kalbas ir norėjo palikti savo profesiją? Už tai jos "globėjai" (arba suteneriai) suorganizavo taip, kad ji buvo pagauta mylintis su sužadėtiniu (tai buvo surežisuota istorija, todėl sužadėtinis galėjo pabėgti neatpažintas), todėl

ji turėtų būti nubausta - ypač kaip įspėjimas "kitoms globėjų moterims", kad jos taip pat nedarytų tokių nesąmonių...

Jeį teisingai interpretuoju paveikslą "Jėzus ir nusidėjęlis", tapytojas Lukas Cranachas vyresnysis (Lukas Cranach the Elder, 1472-1553) Jono evangelijos pasakojimą vertino taip pat kaip ir aš, kad tai yra kriminalinė istorija. Nemanau, kad galite nupiešti aiškiau, jei manote, kad būsimieji akmentašiai yra nusikaltėliai, jie bent jau neatrodo kaip apsukrūs moralistai. O du "išmintingi pagyvenę ponai" dešinėje gale yra tipiški aukštuomenės teologai ir filosofai (ir tikriausiai dauguma žurnalistų), kurie visada mato tik paviršių ir nežino (nenori žinoti), kas vyksta iš tikrųjų. Tokiu būdu nusikaltėliai gali toliau daryti, ką nori ir kaip nori. Įspūdinga nuotrauka! Jau žinau, kodėl man tai buvo nutapyta Vietname!

Jėzus matė tokį žiaurų elgesį ir pasmerkė jį viešose kalbose: "Prieš nuodėmę, prieš veidmainius, už meilę". Taigi jis ėmėsi akivaizdžiai labai galingo demimondo, šiandien sakytume "mafijos". Taigi jis turėjo mirti dėl to.

Taigi Jėzus nebuvo religijos įkūrėjas, kaip jį apibūdina Naujasis Testamentas, bet kažkas panašaus į žurnalistą tyrėją, kaip mūsų laikais žurnalistai tyrėjai Peteris R. de Vriesas (Nyderlandai), Janas Kuciakas ir jo sužadėtinė Martina Kušnirova (Slovakija), Dafnė Karuana Galizija (Malta) ir Džamalas Chašogis (Saudo Arabija). Taigi apie nusikalstamas machinacijas, susijusias su prostitucija ir pinigais (tipiškos mafijos verslo sritys, kuriose dalyvavo arba į jas žiūrėjo pro pirštus valdžios pareigūnai), jis sužinojo "vietoje", o paskui, nesant šiandien įprastos žiniasklaidos, paviešino tai viešose kalbose, kurios vėliau tapo daugiau ar mažiau pamaldžiais pamokslais, kurie niekam nepakenkė.

Kaip atsirado šis "plagiatas"? Iš tikrųjų tai labai paprasta, kai supranti, kokiam pusiau pasauliui Jėzus buvo pasišventęs. Juk su Jėzaus mirtimi, žinoma, nenumirė ir Jėzaus idėjos, jis pakankamai ilgai viešai kalbėjo, taigi turėjo ir pasekėjų. Po jo mirties kai kurie iš jų pradėjo tęsti jo dvasią. Jėzaus priešininkams tai visai nepatiko. Tačiau kaip jie turėtų tai padaryti, kad veiksmingai "nuramintų" Jėzaus susirūpinimą? Šiandien žinome panašią problemą, susijusią su kompiuterių kietųjų diskų failų ištrynimu. Jei juos ištrinsite spustelėję funkciją "ištrinti", turinys, žinoma, išliks, tik jo nebegalėsite rasti. Tačiau yra programų, kaip juos vėl surasti. kažkas iš tikrųjų ištrinamas tik tada, kai ištrinamas turinys perrašomas nauju turiniu. Taip buvo ir su Jėzaus įsipareigojimu, todėl jis buvo perrašytas "nauju turiniu", t. y. sąvoka iš visų tų plagiatų iš kitų religijų, kuriuos šiandien žinome kaip "Naująjį Testamentą". Taigi Naujasis Testamentas nėra reklaminis ir pamokomasis veikalas, skirtas tikrajam Jėzui, bet išradingas diversinis manevras PRIEŠ tikrąjį Jėzų ir jo reikalą - su to meto priemonėmis, kaip kad buvo plagijuojami pasakojimai apie dievus ir budizmą.

Ir šis "narkomanas" Paulius akivaizdžiai atliko pagrindinį vaidmenį šiame išbraukime ir perrašyme, nes jis sugalvojo Jėzaus mirtį ant kryžiaus paversti aukos mirtimi, kurios norėjo jis pats - dėl žmonijos išpirkimo iš bet ko.....

Tai taip pat reiškia, kad šio straipsnio pradžioje cituoti trys mūsų religijos kritikai yra visiškai teisūs - tik problemos sprendimas gali būti kiek kitoks, nei jie įsivaizdavo.

Daugiau informacijos apie tai ir visų pirma apie tai, ką mums šiandien reiškia tikrojo Jėzaus atradimas, galite rasti interneto svetainės www.michael-preuschoff.de skiltyje "Jėzaus ideologija" - taip pat keliomis kalbomis (išversta naudojant šiuo metu geriausią vertimo programą www.deepl.com).

Tačiau jau girdžiu kritikus sakant: darant prielaidą, kad pasakojimas apie nuodėmę iš Jono 8 iš tiesų yra pusiau pasaulio bausmės pasakojimas, vadinas, jis rodo tikrąjį Jėzų. Bet kaip galima išmesti visą tradicinę teologiją už borto, remiantis vieninteliu netiesioginiu įrodymu? Į tai galiu tik pastebėti, kad neaiškios bylos atveju galima puikiai atkurti bylą iš vieno gero netiesioginio įrodymo! O Jėzaus atvejis tikrai labai neaiškus - niekas nežino, pavyzdžiui, kas parašė Naująjį Testamentą (bet kuriuo atveju tai nebuvo Jėzaus mokiniai ar kiti asmeniškai Jėzų patyrę žmonės), kodėl jis buvo parašytas ir kaip jam pavyko patekti "tarp žmonių".

Ir svarbiausia: sugrįžus prie tikrojo Jėzaus įsipareigojimo, t. y. prie "Jėzaus ideologijos", mūsų religija, žinoma, atrodytų visiškai kitaip, ji nebebūtų kunigų ir mokslininkų religija, dogmų ir tikėjimo religija, taigi ir galios bei dominavimo religija, kurios pagrindiniai tikslai yra atleidimas ir užtikrinimas, kad gyvenimas po mirties bus, bet labai etiškas požiūris į gyvenimą su protingomis žaidimo taisyklėmis. Ir šios protingos taisyklės būtų tokios, kad kiekvienas galėtų jas priimti, ypač seksualinės moralės srityje. Tačiau jų reikėtų mokyti nuo

vaikystės. Sakydamas "visi", turiu omenyje ir musulmonus - mano, kaip mokytojo, patirtis rodo, kad būtent jų mergaitės labiausiai domisi. Vis tiek negalime pasiekti "senų žmonių", bet galime pasiekti jaunimą! Žinoma, mums apskritai sunku juos pasiekti, bet jei laimėsime mūsų krikščionišką jaunimą, žinia apie tai pasieks ir musulmonų jaunimą, ypač mūsų interneto amžiuje!

Ir štai kažkas iš šiandienos gyvenimo realybės: kaip vietoj visiškai idiotiško kalbos sudvasinimo iš tiesų galima patobulinti moterų ir mergaičių padėtį.

Tiesą sakant, per tą laiką apie lyčių lygybės problemą jau buvo pasakyta pakankamai: Šis modifikavimas yra visiškai beprasmiškas ir visiškai nereikalingas, o dažnai net juokingas vokiečių kalbos iškraipymas. Manoma, kad ji (kaip stebuklingas žodis abrakadabra) užtikrins didesnę lyčių lygybę ir taip dar labiau pagerins moterų padėtį. Tačiau patirtis rodo, kad su tokia "stebuklingų žodžių kalba" tai paprasčiausiai neveikia, kalba paprasčiausiai negali pasiekti tokio patobulinimo, nes visada yra atvirksčiai: pasikeitusi tikrovė lemia - jei tai apskritai būtina - kalbos pasikeitimą. Taigi turime pasirūpinti, kad tikrovė keistųsi kitaip!

O su lyčių lytimis per kaimą vėl vedama nauja kiaulė - siekiant užtikrinti, kad viskas liktų taip pat, atsižvelgiant į tai, kas iš tikrųjų svarbu, o ką reikia pakeisti! Tikriausiai taip yra ir kitose šalyse - su bet kokiomis "kitomis paršavedėmis", kurios iš tikrųjų yra neveiksmingos tikram moterų tobulinimui.

Tai, ką turiu omenyje, turbūt geriausiai išreiškia pokalbis, kurį turėjau su vienos mokinės motina gana greitai po to, kai pradėjau savo, kaip profesinės mokyklos mokytojo, "karjerą" tėvų susirinkimo proga: prieš daugelį metų tėvų susirinkime ji manęs paklausė apie religinio ugdymo tikslą. Atsakiau gana lengvabūdiškai: "Visos merginos yra savotiškos šizofrenikės. Ji: "?????" Aš: "Na, jie paniškai bijo to, kas nekenksminga ir rojiška, kur jie taip pat galėtų pasisemti naudingų žinių apie žmogaus prigimtį ir įkvėpti vyrus, norinčius būti teisūs dėl gražios moralės, būtent "nuogi paplūdimyje". Tačiau jie nori ir daro tai, kas problemiška, t. y. sekso su pernelyg dažnai abejotinais partneriais, kuris kartais sukelia jiems traumą visam gyvenimui." "O ką nori daryti dabar, - paklausė motina, - ką nori daryti dabar?" Aš: "Kad mergaitės kiekviena darytų kitą." Motina: "Jei gali tai padaryti, vadinasi, esi geras!"

Taip, kas čia iš tikrųjų vyksta?

Reikalas tas, kad mes, žmonės, iš prigimties esame labai moralios būtybės, ypač seksualiniuose reikaluose - ir tai jau nuo pat jaunystės, ypač merginos. Kadangi jie nėra mokomi jokios aiškios moralės - gamta jiems tam irgi suteikė smegenis - jie perima moralę, kuri yra įprasta jų visuomenėje, t. y. pseudomoralę - priešišką kūnui, todėl nuo vaikystės mokosi gėdytis savo kūno. Nes akivaizdu, kad ypač tos dalys, kurios juos skiria nuo priešingos lyties, yra kažkas, ko žmogus nenori rodyti kitiems, o tai reiškia, kad jos turi

būti kažkas blogo. Nes ypač tos dalys, kurios juos skiria nuo priešingos lyties, akivaizdžiai yra kažkas, ko žmogus nenori rodyti kitiems, t. y. todėl jos turi būti kažkas blogo.

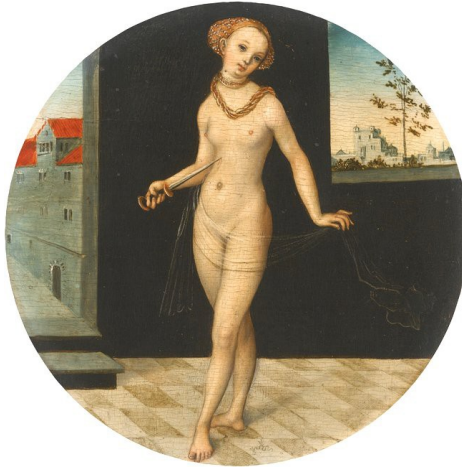
Taigi gėda! Tačiau gyvenimas tęsiasi - ir tam tikru metu susidomėjimas priešinga lytimi taip pat atsiranda. Tiesą sakant, jauniems žmonėms, kurie visuomet yra tam tikrame "meilikavimosi etape", kad surastų jiems tinkamą partnerį, visiškai pakaktų pamatyti ir parodyti - kitaip tariant, tai visiškai nekenksmingas žaidimas, skirtas vienas kitam pažinti. Tačiau tai neįmanoma - toks nekenksmingas elgesys tampa neįmanomas, nes auklėjama kūno priešiškumu ar net gėda. Juk išsilaisvinimas iš gėdos būtų prostitutės paprotys, o žmogus nėra prostitutė ir nenori ja būti. Nes tai prieštarautų aukštai moralei...

Ką daryti? Kadangi lytiniai santykiai vis tiek vieną dieną turi įvykti ir, kaip visi sako, ne visiems tai pavyksta, merginos sako sau: "Tada tai padarykime! Juk lytiniai santykiai yra seksualinio apsisprendimo dalis ir sėkmingos emancipacijos ženklas. Ir visi kalba apie tai, kad tai visiškai normalu ir netgi turi būti - taip pat kaip ženklas, kad esi normalus ir sveikas". Taigi jie pradeda tai daryti - ir dažnai su partneriais, kurie iš tikrųjų yra netinkami, kaip ir buvo kalbama per pokalbį su motina.

Tačiau šis moralės iškraipymas, kas iš tikrųjų yra nekenksmingas malonumas ir visiškai natūralus dalykas (jei tik tai daroma tinkamai), o kas ne toks jau nekenksmingas ir ką jauni žmonės turėtų ar neturėtų daryti, priklausomai nuo situacijos, apverčia mūsų civilizacijos seksualinę moralę aukštyne kojomis. Jėzaus laikais merginos ir jaunos moterys, turinčios didelį nusikalstamos energijos potencialą, nuo savo prigimtinių aukštos moralės buvo atgrasomos atvirai nusikalstamais metodais, o šiandien jos manipuliuojant pseudomoralumu užprogramuojamos abejingumu ir empatijos stoka.

Čia ką nors sutvarkyti - pradėdant nuo jaunimo - ir įsitraukti, tai būtų mūsų religijos užduotis pagal Jėzaus ideologiją. Tai leistų sėkmingai apsispręsti dėl lytinio apsisprendimo, o kartu ir dėl tikros emancipacijos, ypač mergaičių, o vėliau ir moterų, jei, viena vertus, jos įveiktų priešišką kūnui ir, kita vertus, lytiškai santykiautų tik ten, kur pagal prigimtį priklauso, t. y. šeimoje (nes taip gali gimti vaikai, o vaikai priklauso šeimai)!

O dėl gėdos, tai ji kyla tik tada, kai negyvename pagal savo prigimtines moralę, kuri yra monogamiška. Jei gyventume pagal šią prigimtines moralę, gėda savaime išnyktų, taip sakant, kaip blogas košmaras. Kelias į šią prigimtines moralę - padaryti mergaites gudresnes šia prasme!

Vienas iš Luko Kranacho Vyresniojo, kuris buvo ir tapytojas, ir humanistas, idealų buvo tas, kad moralė ir nuogumas dera tarpusavyje, iš tiesų tikroji moralė įmanoma tik tada, kai ji derinama su nuogumu (žinoma, tik ten, kur tinka). Puikus šio derinio pavyzdys - Romos pilietės Lukrecijos paveikslas, nors jos likimas ir liūdnas. Ji buvo išprievartauta ir taip kentėjo dėl šios siaubingos patirties, dėl kurios ji pati buvo nekalta, tačiau nebenorėjo su ja gyventi, kad nusižudė. Todėl romėnai ją laikė dorovės įsikūnijimu. Šia prasme ją nutapė Lucas Cranachas Vyresnysis.

Tačiau atsižvelgiant į šią grandiozinę manipuliaciją, nesąmonė apie vergendciją taip pat yra puiki raudona silkė. Daugiau apie tai www.michael-preuschoff.de, čia ypač internetinė knyga "Jesusideology".

Michael Preuschoff, dipl. teol., į pensiją išėjęs profesinės mokyklos tikybos mokytojas, el. paštas: hpreuschoff@gmx.de

Išversta iš vokiečių kalbos su www.deepl.com

VENUSDIENTST

Karin Freiwald – meine Jahre als Hure

Offene Worte
über die Sexarbeit

Mit historischen Streiflichtern
zu »Liebe, Lust und Laster«

Karin Freiwald – links oben wenige Monate vor dem Beginn ihrer Sexarbeit, rechts oben ihr »Werbefoto« im Clubbordell.
Links: im ersten Jahr als Prostituierte.

In ihrer autobiographischen Erzählung schildert Karin Freiwald mit beachtlichem Bekennermut den Werdegang zur Hure und erinnert sich an die eindrucksvollsten Erlebnisse und Erfahrungen während der Zeit als Sexarbeiterin. Sie ermöglicht den Lesern einen tiefen Blick in die eigentümliche Welt der Prostitution.

Apie šią knygą "Venusdienst - Karin Freiwald - Meine Jahre als Hure" ("Veneros tarnyba - mano metai kaip prostitutė") mane informavo draugė, kai ji buvo paskelbta internete.

Skaitydamas knygą atsitiktinai radau ištrauką (34 ir 35 psl.), kurioje cituojama mano svetainė:

Vienoje interneto svetainėje (www.basisreligion.de) neseniai aptikau argumentaciją bimbos tema, kuri labai taikliai apibūdina tam tikro elgesio įspaudu šaknis: "Tačiau prieš nukabindami nosį nuo tokios neva amoralios merginos, turėtume įsisąmoninti, kas čia iš tikrųjų yra amoralu. Kaip tokiai mergaitei sekėsi praeityje? Argi ji nuo vaikystės nebuvo mokoma vergiškos moralės su įvairiais tabu ir baimėmis, taip skatinant jos kvailumą ir naivumą? Argi jis visada tikėjo, kad gėda yra visos moralės įsikūnijimas, ir argi tai nekreipė jo klaidinga linkme ir nepadarė jo smalsesnio?" (Pastaba: nuo to laiko man labiau patinka kitoks argumentas, kuris, tikiuosi, yra patrauklesnis).

Manau, kad galiu pagrįstai didžiutis, jog prostitutė, taip sakant, šio amato moteris, sutinka su manimi (t. y. su teologu!), kad jaunimas, turėdamas polinkį į aukštą (seksualinę) moralę, yra nukreiptas klaidinga linkme. Piktnaudžiavimo atvejai, apie kuriuos šiandien tiek daug kalbama, tikrai yra labai blogi, bet manau, kad jie tėra ledkalnio viršūnė: Mūsų kultūrinis klimatas paprasčiausiai nėra palankus moralei, ir dėl to daugiausia kaltos religijos! Nes nuo vaikystės žmonės išmoksta - ypač per religijas - ne tikros moralės, bet tik iliuzinės moralės, t. y. gėdos (arba priešiško kūno) moralės. Tikroji moralė, ypač jaunų žmonių, ypač merginų, kurios dar neturi "seksualinės patirties", kurios, žinoma, turi tam tikrą smalsumą, bet (kol kas) nėra priverstos tai pakartoti, turi kilti iš sąmonės, o ne iš maudymosi kostiumėlio ar bikinio. Tačiau būtent tokia sąmonė religijų nedomina. Ir nei religijos, nei kas nors kitas neatlieka jokių tyrimų šiuo klausimu, nors būtent čia galima ką nors padaryti!